

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 848/2025
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Мирића, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Мирића, адвоката Ане Јовановић, поднетом против правоснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 349/23 од 12.12.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 55/24 од 25.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 03.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Мирића, адвоката Ане Јовановић, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 349/23 од 12.12.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 55/24 од 25.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 349/23 од 12.12.2023. године окривљени Горан Мирић оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика, па му је за кривично дело из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година, а за кривично дело из члана 296. став 1. Кривичног законика, му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 9 (девет) месеци, коју ће издржати по правоснажности пресуде, а у коју му се урачунава време проведено у притвору од 05.09.2023. године до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора.

На основу одредбе члана 78., 79. став 1. тачка 4) и 84. Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара, која се има извршити у заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже

од изречене казне затвора, а време проведено у установи за лечење, урачунава се у изречену казну затвора.

На основу одредбе члана 86. и 297. став 5. Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 5 (пет) година од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору, односно у установи у којој се извршава мера безбедности, не урачунава у време трајања изречене мере.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала исплати новчани износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 1.835,66 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Такође, окривљени је обавезан да ОЈТ у Зајечару на име трошкова кривичног поступка плати износ од 171.038,03 динара, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да малолетним оштећенима АА и ББ, на име трошкова кривичног поступка плати износ од 121.500,00 динара, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су наведени малолетни оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 55/24 од 25.04.2024. године усвајањем жалбе ОЈТ у Зајечару, преиначена је пресуда Основног суда у Зајечару К 349/23 од 12.12.2023. године, у делу одлуке о казни, па су окривљеном Горану Мирићу, за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим претходно утврђене казне затвора и то за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, у трајању од 6 (шест) година, а за кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика, у трајању од 2 (две) године и окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци, коју ће издржати у заводу за извршење кривичних санкција, а у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.09.2023. године до упућивања на издржавање изречене казне затвора, док је жалба браниоца окривљеног Горана Мирића одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка насталих пред судом правног лека, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног Горана Мирића, адвокат Ана Јовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде одредбе члана 440. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Мирића, је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74., члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног Горана Мирића, као разлог подношења захтева, наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим из садржине захтева јасно произилази да истакнуту повреду поступка бранилац темељи на оспоравању личности и стручности судских вештака, а не на процесноправној ваљаности самих доказа – вештачења. Конкретно, оспорава се налаз и мишљење др Славише Јовановића, вештака за област медицине, уз тврдњу да је суд у целости прихватио његов налаз, иако именовани вештак није уписан на листу судских вештака за подручје Вишег суда у Зајечару. Истовремено се оспорава и налаз саобраћајно техничког вештака Горана Пујића, који је свој налаз према наводима одбране, делимично засновао на изјави дванаестогодишњег сведока, полемишући при томе са методологијом и основом закључивања овог вештака.

Овакви наводи браниоца не указују на незаконитост доказа у смислу одредбе члана 16. и 84. ЗКП, већ представљају чињенично оспоравање оцене предметних вештачења, као и исказа оштећених, коју је дао првостепени суд. Тиме се не доводи у питање законитост доказа, већ се изражава неслагање са судском оценом њихове веродостојности и доказне снаге, што не може бити основ за утврђивање постојања битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, већ представља повреду одредбе члана 440. ЗКП, коју бранилац и наводи, као разлог подношења предметног захтева за заштиту законитости.

Како из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца (члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), што није законски разлози због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног

лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Горана Мирића, оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић